

13e Jaargang No. 9/10
Juni/Juli 1955
Verschijnt maandelijks

Lacerta

Geïllustreerd orgaan gewijd aan de Kennis der Kruipende Dieren (Herpetologie) en Terrariumkunde

Uitgave van de Nederlandse Vereniging voor Herpetologie en Terrariumkunde „Lacerta”

Adres redactie: L. C. M. Wijffels,
Baselaarsstraat 10, 's-Hertogenbosch

Postrekening 461084

De jaargang loopt van October 1954 tot en met September 1955. Leden ontvangen het orgaan gratis. Losse abonnementen worden niet aangenomen.

Lidmaatschap: f 9.50 per verenigingsjaar.

Penningmeester: E. J. Bouhuijs, Mr H. de Boerlaan 163, Deventer.

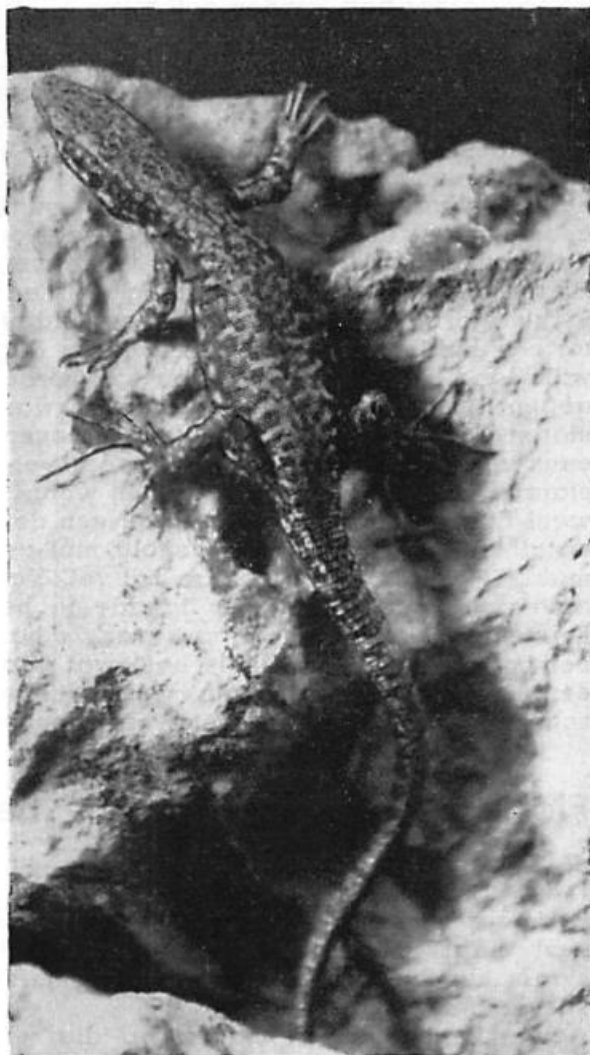
Vertegenwoordiger voor België (Représentant pour la Belgique): Fr. Lepeer, 27 Aalbekesteeweg te Kortrijk (Courtrai)
Secretariaat en Administratie: H. A. L. Menne, Leeuweriklaan 23, Tel. 395254, 's-Gravenhage

Een ruim terrarium

door F. Vandevelde, Baal, België

Het ruimste terrarium dat denkbaar is, is wel de vrijheid zelf. Het is niet mijn bedoeling u aan te sporen uw pleegdieren vrij te laten. Niettemin wil ik u wel wat vertellen in die zin. Het begon in 1952. Er kwam zoals gewoonlijk een zending dieren binnen. Er waren onder meer *Lacerta muralis bruggemanni* bij. Niet alle nieuwelingen zitten in een goed vel bij hun aankomst. Misbakken en gewonde dieren worden voor levend voer gebruikt; mooie exemplaren, welke er hun staartje bij lieten alsook degenen, die te mager zijn, worden vrijgelaten.

Een mooie *Lacerta muralis* geef ik hier de hoofdrol. Hij was kloek gebouwd doch zijn staartje was er niet meer. Ik plaatste hem in een holletje in de trap van mijn woning; deze trap werd gebouwd in natuursteen, de holletjes werden er opzettelijk ingelaten. Drie jaar bleef *Lacerta* in dat holletje wonen en waarschijnlijk zou hij er nog gewoond hebben, zo een lastige klant hem niet opeiste. Links en rechts van de trap bevindt zich een rotsboord, het geheel is ongeveer vijftien meter lang en twee en een halve meter breed; Zuidoost gelegen was dit niet zo slecht geschikt voor een dergelijke zonneminnaar. De achtergrond was dus de voorgevel van de woning. In het begin moest de nieuweling heel wat verduren; zeer dikwijls stapte men zomaar over zijn huis en telkens vluchtte hij er weer in. Hij moest zelfs dulden, dat mensenkinderen zo maar met de vingers in zijn woning peuterden. Later werd hij daaraan gewoon en het gevaar moest al heel wat groter zijn om hem op de vlucht te jagen. Aanvankelijk hadden wij veel last van een kleine mierenkolonie;

Lacerta muralis

Foto P. J. v. d. Werff

af en toe zag ik Lacerta er een wegpikken, doch dat wij er kort nadien van af waren durf ik hem niet te stellig danken. In gevangenschap hebben lacerta-families liefst niet teveel mieren op het menu, anderzijds moest ik meermalen ondervinden dat ze in de vrijheid minder kieskeurig zijn. Lacerta had het in zijn vaderland beslist warmer; vrij was hij alleszins en een goed bewijs, dat hij zich best voelde is dat ik hem zelden buiten een straal van vijf meter van zijn holletje zag. Nooit was hij zo onbeleefd om in de woning te dringen. Een toegeworpen meelwormpje nam hij steeds graag aan en later durfde hij die wel uit de hand komen halen. In zijn hersteloord vond hij voedsel genoeg. Lavendel, Armeria, Arabis, Sedumsoorten en nog wat anders lokten heel wat vliegjes en andere insecten aan; wolfsspinnen waren ook steeds op de loop om hun kost te verdienen en dat alles ten goede van Lacerta. De struikjes en stenen dienden eveneens tot windscherm en soms wel eens tot zonnenscherm. Eens redde de lavendelstruik het leven van de trapbewoner; op het nippertje kon hij er in vluchten voor een vreemde kat, maar welk vrij dier heeft geen vijanden? Wat zou er verder nog kunnen ontbreken? Zelfs achter het hoekje woonde een Lacertajuffer en die kwam hem dagelijks bezoeken als de zon maar meedeed. Zij kwam wellicht niet om van zijn jachtterrein te genieten, misschien ook niet om hem te bewonderen. Gezien zij van achter het hoekje kwam woonde zij zuidwest. Bij mijnheer was het dus vroeger warm en dat op de eerste plaats zou elk hagedisje verkiezen. Zij werd geduld en kreeg zelfs een jachtverlof en dat gaf dan ook aanleiding tot een liefdesroman. Ze zaten elkaar dikwijls lang achterna en het zou wel eerder gebeurd zijn zo niet een indringer kwam storen. Deze vreemde bezoeker was eveneens een Lacerta van het zelfde soort; een staartje had hij evenmin. Waar hij woonde weet ik niet, daar ik er soms wel een dertigtal vrijliet; het is mij bijgevolg niet gemakkelijk al de adressen van dat volk van buiten te kennen. Mejuffer landde in het hersteloord omdat ze te mager was. Ze had een mooie staart en dat is heel wat voor een hagedis; daarmee zijn ze niet enkel schoner maar kunnen beter en sneller

lopen en veel beter zwemmen dan degenen die het zonder moeten doen. Voor levend voedsel kon ze niet dienen; anderen zouden er zich slechts hun tanden aan bezeren. Dat alles was nu al achter de rug en mejuffer was weer een flinke boerendochter geworden. Mijnheer had dus een mededinger en daar moest een vechtpartij van komen. U kunt zich moeilijk voorstellen voor wat een moeilijk geval die twee nu stonden. Van de boeken wisten ze dat hij die er zijn staartje bij inschiet het meestal zonder meer opgeeft. Geen van de twee was een staartje rijk en in dat geval was niet voorzien. Gelukkig was de concurrent niet zo goed gebouwd; het stompstaartje werd niet vergeten, doch wou er niet af; nee, het zag er voor hem niet schitterend uit. Na goed ingesmeerd te zijn, bleef hem tenslotte niets anders over dan zich uit de voeten te maken. Eenmaal mocht ik een paring zien en in September '52 zag ik voor het eerst kleine hagedisjes, wellicht nakomelingen van die van onder de trap. Ik zeg wellicht, omdat ik in Februari '53 bij het oppoetsen van de rotsboord onder een steen zeven eitjes vond, waarvan de embryo's nog levend waren; ik dacht zeker ze dood te zullen vinden. Ik vraag mij wel af of die het zouden uitgehouden hebben tot de volgende zonnearmte. Na de winter '53-'54 gaf ik niets meer voor het leven van mijn pleegdier dat ik niet hoefde te verplegen, maar de winter was door en mijnheer kwam er ook door. Hij zag er wel niet fris uit, maar na de eerste vervelling was hij schoner dan ooit; hij had er zelfs al een aardig stukje staart bij verdiend. Zo herhaalde het zich gedurende die drie jaar, doch ik zag maar ééns de paring. Jonge dieren zag ik wel, doch te weinig naar evenredigheid van het aantal oude. In September '54 gebeurde het. Een klant kreeg zoveel interesse voor het diertje, dat hij het hebben moest. Ik kon hem niet wijsmaken dat ik het niet krijgen kon, want hij had het dikwijls genoeg zien komen om een wormpje te krijgen. Ik moest het onderspit delven, maar de volgende maal zal ik het anders aan boord leggen. De nieuwe eigenaar liet het diertje vrij in zijn tuin. Deze was misschien mooier en groter dan de mijne, maar het hagedisje werd niet meer teruggezien.

Florida, eldorado voor de herpetoloog

(vervolg van pagina 63)

door H. A. L. Menne, 's-Gravenhage

Per trein reisden we langs Florida's oostkust naar St. Augustine, 'n historisch stadje, dat we als centrum voor excursies kozen.

Aanvankelijk was de natuur op die reis weinig interessant; men passeert de ene luxe-plaats na de andere, als: Hollywood (Hollywood Fla. natuurlijk), Boca Raton,

Palm Beach. Het landschap is vrij dor en wat verwaarloosd; overal ontwortelde pijnbomen. De streek heeft veel te lijden van tornado's en in de buurt van Pensacola (N.W. Florida) zag ik een finaal naar beneden gedrukt landschap, om het zo eens duidelijk te maken; niet alleen, de grote bomen en de huizen waren vernield,